

PREU: 15 CENTIMS — SURT LOS DISSAPTES

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

En Barcelona Ptas. 2 trimestre
 Fora ciutat » 2 »
 Los suscriptors del interior reben las obras del
 : : : : : folletí encuadernadas : : : : :

DIRECTOR

D. Joan Brú Sanclement

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ

Carrer de las Cabras, 13, 2na (Bussó á la escala)

PREUS DE CADA NÚMERO

Número corrent 15 cén.
 Los números atrassats son al matei.
 : : : : : preu y sense folletí : : : : :

ÚLTIM FOLLETÍ • L' OCASIÓ FA 'L LLADRE • CONRAT ROURE

Manuel de Cabanyes

Flor xamosa y prematura que en vincladís jonch s' ostenta y es admirada fins que l' impía tramontana disposa lo contrari ab sas fredas alenadas, tal fou la vida de Cabanyes sobre la terra, mes, no tan inútil sa existencia á la humanitat de que no deixés algun fruyt, poch madur tal volta; pero així y tot demostrant ab ell lo molt y hó que á disposar de més temps hauria produhit. La flor deixá d' existir al ocórrer sa metamórfossis en delicat fruyt.

Nasqué Cabanyes lo 27 de Janer de 1808 á Vilanova y Geltrú, estudiant primerament en las Escolas Pias de Barcelona, y cursant després fa-

cultats majors de filosofia y jurisprudencia en las Universitats de Cervera, Valencia, Huesca y Zaragoza, obtenint en 1832 la llicenciatura y en 1833 lo títol d' advocat.

L' afició que demostrá al estudi, especialment de la filosofia, las llenguas cultas de Grecia y Roma y 'ls principals idiomas vius d' Europa, nudriren son cervell de tan útils y variats co-neixements, com demostrá després en las obras que 'l recomanan á la posteritat.

Tantas foren las ganas d' instruirse, que son cos, efecte ja de sa constitució pobre y deficient, no pogué resistir tanta càrrega intelectual y caygué malalt d' una tísis aguda que en menys de dos mesos lo portá al sepulcre.

Mori en 16 d' Agost de 1833, en la casa de camp que posseheix sa familia als encontorns de Vilanova y Geltrú.

Un petit volúm, ab dotze úniques composicions poéticas, de veritable y genial poesia, titulat «Preludios de mi lira,» impregnadas d' una independencia y virilitat poch comunas y que per sí solas reñtran de cos enter lo carácter del geni, foren las obras que doná á la estampa lo poeta Cabanyes durant lo curt temps de sa existencia.

Enemich de que ab l' afeminació propia de la rima 's malmeti l' inspiració expontánea y fresca del poeta, molts de sas composicions deixan de ser rimadas y ab lo fondo d' energia que en ellas campeja denotan, qu' encare que castellanas per la llengua en que están escritas, son catalanas

per la virilitat que las informa. D'ellas digné en Torres Amat: «que, si alguna falta s'hi trova es l'excés de geni y l'audacia de l'inspiració.»

Deixá, á més dels «Preludios,» alguns altres manuscrits que demostran lo molt de que era capás aquell jove de 24 anys.

Pocas son sas obras en cantitat, més l'entussiaista acullida que tingueren sos «Preludios,» entre 'ls millors literats del seu temps, que se apressuraren á felicitarlo, y 'l respecte que mereixen als intel·ligents de avuy, demostran que en la pensa de Cabanyes niava l'esperit diví del geni, bressat per la verge y puríssima poesia.

PRÓSPER GÁNDARA.

Oda

FRAGMENT

Com una casta vergonyosa verge
s'alça ma musa y tímida les cordes
puntejant de son arpa solitaria
romp ab la veu dels cántichs.

Lluny d'ella, gents profanes! may sa boca
del pler afeminat que corromp l'ánima,
fará suau en ritmes cadenciosos
la metzina funesta.

Lluny d'ella, esclaus! perquè jamay ses gracies
com vostre honor en tráfichs s'han de vendre,
ni 'ls espuñats de sanch y daurats sostres,
han de sentir sos versos.

Fera com les montanyes de sa patria,
gales rebutja que maldat cobrexen
pels cims vagueja en sa nuesa honesta;
mes ¡ay! de qui la ultratgi!

Demunt sos cántichs la expressió del ánima
sens art voleja; la acoblada rima
menyspreua y sonors nombres; los seus versos
com son esprit son lliures.

A Venusa

Cantor ingrát! fill cruel! li concediren
maravellosa lira 'ls cels y dárenli
l'art de conmourre á son albir les ánimes
y fer los cors encendre!

Pero quan de la nit en lo silenci
en les cordes de Lesbos ensajava
ab nou cantar, del inhumá triúnvir
l'alabança envilida,

Se sentí, se sentí, (m'ho diu lo Geni)
pahorosa veu de sombra invindicada
que—Malehit!—crídá,—malehit síes,
desertor de Filipos!

Tan dolça veu y ensemps tan pervertida,
teua havia de ser, qui de la patria
en los últims instants, lo noble ferre
lletjament, ah! llençares,

Y ¡vergonya! en sos peus, fill d'esclavatje!
cercares salvament ¡malehit síes!—
y la terrible maldicció les ones
del Tiber murmuraven.

A Cató

Y esclava 's prosterná tota la serra.
Mes no Cató; que de la infausta lluyta
pogué l'héroo servir un' arma noble
y pensá:—encar so lliure!

y vegé sens temença
á les útiques torres acostarse
del parricida capitá les tropes.
Ni sols un mot pronuncia; oprímien
idees de dolor sa sublim ánima.

Lo poble de Quirinus
vegé avilit, sens forces
lo vegé, pera rompre 'l jou de César
y l'alt, antich esprit torná á cobrarne.
Y á sa sort acotá 'l cap... y debades
pensá 'l Lliverticida entre la turba
de sos esclaus portarlo;
debades, que al impío
lo sobirá poder Deu podrá darli,
pero jamay! l'imperi de les ánimes.

MANUEL DE CABANYES.

Teatro Catalá

ARMAS Y LLETRAS

Comedia en un acte, en prosa, arreglada al catalá per D. Anton Ferrer. Estrenada en lo Teatro Romea la nit del 3 del corrent.

Es la primera obra en que aquest senyor fa constar per elevat que l'original no es seu.

La elecció, ó més probablement l'arreglo, ha sigut desafortunat. Cap dels personatjes que hi intervenen está ben perfilat y 'l llenguatge resulta impropí d'ells, ja que 's tracta de gent de carrera y 'l qu'emplean es xacacá y groller, com de costum en tal escritor.—L.

LA FAMILIA BONIQUET

Comedia en 3 actes y en prosa, traduhida del francés al catalá, per D. A. Guasch Tombas y estrenada en lo Teatro Romea la nit del 7 del present.

Com á pertanyent al género *roudevillesch*, la nova obra presenta situacions cómicas molt divertidas, que fan riurer suvint al públich.

L'acte primer guanyaria escursant bastant las primeras escenas.

L'acte segon es lo millor de la comedia y son bonicas totas sas escenas.

En l'acte tercer se nota precipitació pera arribar al desenllás y queda enlayre algún cap de la trama, encare que secundari.

En una traducció ó arreglo, lo mérit del escriptor presentador de la obra, consisteix en fer pendrer á la obra trasplantada tot lo colorit catalá possible y en cuidar molt lo llenguatge, buscant frases equivalents ó circumloquis, quan las literals venen molt cruas; y en aquest sentit, lo treball del senyor Guasch conté alguna deficiencia.

Per lo demés, está exenta de confusió, del comens á la fi; la acció es robusta y 'ls incidents, com á fills d'una obra de tó mitj entre 'l sainete y la comedia, venen ab natural simplicitat.

Lo senyor Guasch va ser cridat á las taulas al final dels actes segon y tercer.

Va passarse agradablement la vetlla.

La execució, regularment bé.—B. S.

Íntima

Demà farà dos anys que en ta masía
y arreserats dessota un taronger
tremolant com la fulla primerenca
vaig darte 'l bes primer.

La puresa, llavors, rica aureola,
en ton blanquíssim front brillava encar
y aquell bes donat á la amagada,
que dols lo vaig trovar.

Avuy ets de tothom. Dintre ta cambra
voltat lo llit d' un cortinatge espés,
enllassats ab los meus tos brassos nusos,
t' he dat lo segon bes.

Mes guapa t' he trovat, mes seductora,
ta cambra m' ha semblat un tros de cel,
mes ¡ay! eix darrer bes l' he trovat, Conxa,
mes amargant que fel.

F. MARIO.

La font de las ánimas

TRADICIÓ

La vila de Banyolas sempre ha tingut fama de lliberal, y per aixó va pendre las armas y fortificarse durant la penúltima guerra civil, contra las tropas del pretendent Cárlos V.

Propet de la vila hi había una font anomenada la *Font de las ánimas*, per estar situada á vora 'l cementiri, tenint com adorno la dita font un cap de mort á cada costat al damunt de dugas petites piràmides fetas ab petxinas y palets.

Los voluntaris de la població, surtian suvint ab grupos de 12 ó més, á fer brenadas á las riberas del estany, y un día de tants, passaren de retorn per la *Font de las ánimas*.

Un d' ells tingué la ocurrencia de dir:

—A veurer qui de nosaltres tira á terra un *cap de mort* á cinquanta passos de distancia y al tercer cop de pedra.

D' entre la colla va haberhi tot seguit qui aplaudí la idea y altres que la impugnaren. Per fi, los que no acceptaren la jugesca continuaren lo camí, mentres que los restants, en número de deu, organisaren la partida de tiro.

Lo primer *cap*, objecte de son *blanco*, fou aviat fet á trossos; mes lo segon, ni un sol dels tiradors logrâ acertarlo.

Las horas passaban y era ja vespre.

L' amor propi feya que no vulguessin abandonar la empresa comensada sense fer caurer l' altre crani.

Alguns d' ells comensaban ja á tenir por, y fins á penedirse del mal joch fet á las calaveras.

Pera enllestir més aviat, escursaren la distancia del tiro, disparant desde vint passos, luego desde dotse, desde vuyt, y fins desde quatre; tot en vá; las pedras eran desviadas per algun poder misteriós.

Llavoras un dels voluntaris s' adelantá y ab la

ma descarregá tal cop sobre 'l *cap*, que aquell rodá per terra ab tétlich soroll.

—Ya estém llestos — digué ab aire de triomf; —anensen cap á casa.

Los companys varen seguirlo silenciosos. Era entrada la nit y la vila hauria de segur tancat sos portals.

A pochos passos de la font, y pasturant en un camp, veieren un ase magre, y tan llarch, que podia al menos dur quatre personas damunt la esquena.

— ¡Hola, company!... — digué 'l més atrevit, pujantli á caball d' un salt...

Tot seguit tingué imitadors, y als pochos moments los deu cabalcaban dalt del burro.

Pe 'l camí trobaren dos pagesos, los quals quedaren admirats al veurer tanta gent montada sobre un sol ase.

Varen contarlos lo sucehit á la *Font de las ánimas* y 'ls invitaren á pujar, puig estrenyentse encare hi cabian... Un dels dos acceptá y 'l company prosseguí á peu son camí al costat de la colla.

Poch ants d' arribar á las portas de la vila, ohiren com s' hi s' acostés forsa armada pe 'l cantó de Girona, y ab la por de que 'ls sorprendessin los carlins, lo pagés peató, exclamá:

— ¡Deu nos valga!...

Pronunciadas aquestas paraulas y quedar aixarrancats á terra, fou tot hú, com per miracle, l' ase s' había fos.

Dels actors d' aquest drama, molts van estar malalts del susto y algun va morir-se de resultas.

La dona que va contar-me lo que acabo de narrar, asseguraba haber conegut á varis dels apedregadors de la *Font de las ánimas*.

Heus aquí una tradició de origen relativament modern y que deixa veurer ben á las claras com la imaginació popular adulterant y embellint ab sa peculiar poesia los fets reals, los transforma y perpetúa.—J. BRÚ.

II Cossi va il mondo II

Lema: —Bona nit: ¿Qué no hi fóra 'l noy?

SONET

La neu cau molt pausada; las estrellas
que brillan en lo cel com llumets d' oli,
anuncian l' arribada d' en *Fregoli*
que vé per' amidarnos las costellas.

De Júpiter se n' obran las portellas,
y diu á sa muller que no tremoli,
que encar' que aquell mal lleig la desconsoli
li comprará unas botas ab civellas.

Lo poble que ja sab com ell las gasta,
protesta de l' acort prés al Concili
y envía milers d' homes á la guerra.

S' entera de l' insurrecció en Sagasta,
demana á las potencias prest ausili,
aquestas li fan figa y tot s' esguerra.

VICENS ANDRÉS.

VILANOVA Y GELTRÚ. — Casa ahont visqué 'l poeta Cabanyes

Una carta

Carlos era un jove extremadament simpàtich, una d' aquelles personas quin tracte cautiva y que 's fan agradables al primer cop de vista.

Assiduo concurrent del café X... allí va esser hont lo vaig conèixer, y per cert que sa amistat fou per mí de gran estimació.

Cada tarde 'ns reuniam tres ó quatre amichs y mentres saborejabam lo café reinaba entre nosaltres la més coral alegría, distingintse en primer lloch per son bon humor y xistosa frase, en Carlos que amenisaba la conversa contantnos algun fet de sa vida passada.

Un dels días, no sens estranyesa, lo vejerem entrar al saló més preocupat que de costum y ab una excitació que 'ns conmové. Al moment lo varem assediad de preguntas, á las que contestá dihentnos que 'ns contaría lo que li passaba, lo

Pensaments

Diuhem que 'l trevall, ennobleix: Donchs las mulas del tranvía deuhem tenir un tilut envejable?...

Trobo que més valdria tenir deu dits á cada má y no els cinch de cada peu: Pero... ¿cóom escriurian molts?

De lo sublim á lo vulgar diuhem que no hi ha més qu' un pas: Altras cosas contrastan doble y de l' una á l' altra no hi ha un pam.

Si no fos que l' home, avuy tot afeytat, demá ab vigoti ó patillas, ó vigoti y mosca, ó barba, lo fan semblar tot un altre, l' ase 'm fum si las casadas farían tanta bondat.

Las donas, quan se besan unas ab otras, alucaen los ulls: Quin modo de petoneijar á 'ls homes!...

LAMBERT ESCALER.

Epigrama

Tenia un gosset la Roca,
 y feya temps que notaba
 que 'n Pep qu' era molt tanoca,
 sempre que á sa casa anaba
 lo gosset se li emportaba.
 Un día ella li digué:
 —Per que 's pren tanta molestia?
 Y al moment li respongué:
 —Perque al mirarme la bestia
 desseguít penso ab vosté.

PERE MALLORQUÍ.

que un cop calmat feu en la mateixa forma que transcrich, sens anyadir punt ni coma.

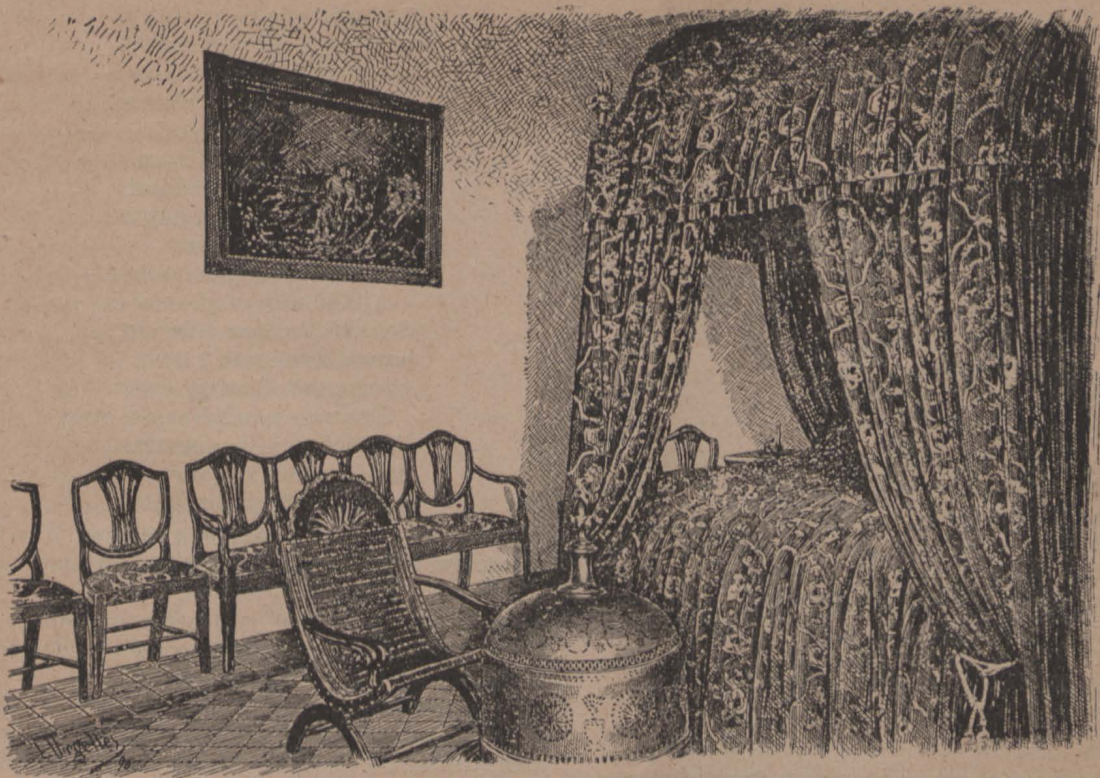
—«Tots sabeu lo molt qu' estimo á ma esposa Laura, ab la que vaig casarme bojament enamorat. Es un verdader ángel y d' aixó acaba de donarmen una proba patent. ¡Y jo he pogut duptar un moment de ella! — afegí pegantse un cop de ma al front...

—Fa cosa de vuyt días que 'l meu criat de confiansa, m' advertí que la Laura había rebut en poch temps tres cartas y que observaba que un cop llegidas las cremaba, surtint desseguida ab lo cotxe.

—¿Fa molt temps que no n' ha rebut cap? — vaig preguntarli.

—En aquest moment acaban d' entregarni una — me contestá.

Sens pendre cap classe de consell y guiat tant sols per la desesperació, vareig dirigitme á la

Llit ahont morí 'l poeta Manuel Cabanyes

habitació de ma esposa, y al entrarhi noto que amagaba algun objecte ab precipitació, al mateix temps que un viu color rosat naixia en sas galtas.

Corregué al moment á tirarse als meus braços, mes jo, cegat per la ira que 'm dominaba, vaig allunyarla de mí de una manera brutal.

—¿Qué feyas?—vaig preguntarli.

—Res—me contesta ella confosa,—estaba mirant aquell àlbum de figurins.

—¿Ments!—vaig esclamar sens poguerme contenir.

—¿Carlos!

—Laura, sé que fa un quant temps que rebs cartas no sé de ahont, las cremas y al poch rato te 'n vas, ¿es cert? ¿no acabas de rebre 'n una ara? ¿ahont es?

—Es de la meva modista de París, — contestá ab marcada turbació.

En aquell moment vareig adonarme d' un sobre qu' estava al damunt de la taula y al llegirlo m' ha semblat que aquella lletra no m' era desconeguda.

—Ensenyam al instant aquesta carta.

—Y si no volgués ensenyártela?—coniestá ella ab to de carinyo enllasan los seus brassos al meu coll.

—Llavors t' hi obligaré. Dónamela al moment; vull llegirla; vull veurer en ella la teva falta...

No 'm deixá acabar; llentsant un crit angustió va posarme la má als llavis, dihentme:

—¡Calla! ¡calla per Deu! val més —afegí baixant la veu—que ignoris lo contingut de aquella carta.

Aquestas paraulas encengueren més lo meu desitj, y agafantla fortament per la ma, vareig dirli:

—Dónam aquesta carta immediatament ó 't juro que 't recordarás de mí.

—¿M' amenassas? —contestá ab carinyo. —¿M' obligas á donártela?

—¡T' ho mano!

—Donchs ¡té! aquí la tens. Pero consti que tú m' has obligat á entregarla, y de las conseqüencias no 'n seré la responsable.

Ab ardor febrosench comenso á llegir la carta y segons recorria sas ratllas s' apoderá de mí una tremolor y una emoció tal, que cayent de jenolls als peus de Laura, tot besantli la ma, vaig esclamar ab llágrimas als ulls.

—¡Gracias! ¡gracias, ángel meu! Perdonam si per un excés de carinyo he pogut duptar un instant de la teva honradés immaculada.

—Aquella carta, amichs meus—afegí Carlos—era de una pobre noya á qui jo en témps qu' estudiaba vaig seduhir, la que escrigué á ma esposa dihentli que tenia un fillet meu, al que no podia mantenir, y Laura, d' amagat meu, la va socorrer y proporcionar una colocació en casa d' esa modista per guanyarse la vida, per quin motiu li donaba las gracias en aquella carta.

LLUIS DE MARTORELL.

La Vergonya

(DE WALTER SCOTT)

Quan Júpiter (diu la faula),
 creá totas las *Passions*
 y las hi fixá á cada una
 lo seu lloch dintre dels cors,
 vá presentarse de sopte
 la *Vergonya* en un recó.

No sabent hont col·locarla,
 li permeté 'l Deu Senyor
 ab las *Passions* barrejar-se;
 y desde allavoras, donchs,
 la *Vergonya* es la companya
 de las *Passions* en tot lloch.

Amiga de la *Fritat*,
 fa á la *Mentida* traició;
 y no deixa may de petja
 la *Passió* aquesta: l' *Amor*.
 Lo setia, may 'l deixa;
 es son guardiá en aquest mon.

Van tan junts, que, si bé 's nota,
 l' *Amor* té atractiu, fá goig,
 sòlsament quan té *Vergonya*...
 L' *Amor* sens *Vergonya*... ¡Horror!

J. BARBANY.

Servey de fora

ARGENTONA. — Diumenge passat en la Societat «Unió Argentonesa», se posá en escena 'l drama *Lo Mas malehit* y la popular pessa *Sebas al cap*.

S' hi distingiren la senyoreta Reig y 'ls senyors Colomé, Santamaría, Reig, Banchs, Valls, Bagá y Mollá.—S.

VICH.—«El Centro Industrial» no s' olvida dels desgraciats.

A sa veu s' organísá una comitiva, mendicant per las familias dels náufrachs del crußer «Reina Regente» que va sortir lo prop passat diumenge, á la tarde, acompanyada per la banda municipal.

A la nit va donarse la funció en lo teatro de dit Centro, á benefici de las mateixas.

Se representá ab moltíssim ajust per la companyia de aficionats, lo drama catalá en 3 actes, original de D. Francesch Ubach y Vinyeta, *Honra, Patria y Amor*, en lo que varen ser molt aplaudits la senyoreta Galcerán y 'ls senyors Alier, Echene y Camps.

Acte seguit lo senyor Alier llegí la següent poesia, alusiva al acte, deguda á la ploma d' un lloreixat poeta vigatá:

Al fondo de la mar
 s' aixeca una montanya.
 Son trossos dels baixells
 que 'ls temporals se dragan,
 Per sobre de la mar
 se senten plors en l' ayre.
 Son los darrers sospirs
 dels náufrachs qu' amortalla.
 Les montanyes del mar
 tenen perlas violades.
 Cad' una qu' ha nascut
 l' ha feta obrí una llágrima.
 Ab los ayres del mar
 se 'n puján bromes blanques.

Cad' una que va amunt
 se 'n porta una pregaria.

—¡A Deu, fillets del cor!—
 diuhen les aygues blaves.

—¡Oh esposa meva, á Deu!—
 ploran les veus del ayre.

—¡A Deu, vida y amor!
 A Deu terra; á Deu patrial...
 ¡A tú te 'ls encomán
 los meus trossos del ánima!—

Ay Catalunya, ¿Sents?
 Sens tú, Ausona adorada,
 aqueixa veu que 's mor:
 aqueix crit d' anyoransa?

Dona als náufrachs del mar
 l' almoyna y la plegaria.
 Son la pedra y la creu,
 qu' al llit de perles falta!

També gustós va prestar son concurs á la festa, lo renombrat coro «La Dalia Vicense», que cantá ab molt ajust.

Los senyors Fortuny y Ricart cantaren un duo ab acompanyament del reputat mestre y director de la banda municipal D. Lluís G. Jorda.

Va acabar la funció, lo monólech original de D. Joseph Barbany, publicat com á folletí en aquest periódich, titulat *Sí, Senyors*. Va fer riure extraordinariamente, emportansen nutrits aplausos la ja citada senyoreta Galcerán.

En lo Teatro Ausonense, per la companyia d' aficionats del casino «La Unió Comercial», al mateix dia posaren en escena lo drama catalá de D. Frederich Soler, *Lo plor de la madrastra*, prenenthi part lo primer actor D. Joseph Nieto. La primera actriu Dolors Mas, molt bé en lo de *Reyna*, sens dir menos de la senyora Morera ab lo de *Rosa*, lo senyor Anglada, bé en lo de *Abiatar*, los demés regularment; lo decorat molt bé.

Va acabar la funció ab la comedia *Com succeheix mallas vegadas*.—S.

Idili

A posta 'nava 'l sol,
 l' aucelleta son vol
 trista parava;
 á son nihuet d' amor,
 debategantli 'l cor
 s' encaminava.

L' aygua ab fressós accent
 baixava pel torrent,
 en quina vora,
 una nina gentil
 com floreta d' Abril
 que 'l calser obra,
 cullia de capblaus
 bells pomets que suaus
 sa falda omplian;
 llunyet d' ella 'l galant
 l' estava contemplant
 ab gran delicia.

Rossinyolet gentil
 cantava del Abril
 las derrerías;
 lo sol fugint, fugint
 tot ho anava enfosquin
 perdent la vida.

A. BUSQUETS Y PUNSET.

Qüento

Al poch de sé 'l mon poblat,
 contan que Satán un dia
 hi baixá, ab la idea impía
 de sembrarhi la maldat.

Diuhen que causava horror
 al veurer com restrejava,
 puig per tot com foll buscaba
 per depositarla un cor.

Mes fou envá son propósit
 que ab tot y 'l molt indagar
 en lloch del mon va trobar
 un cor dolent apropósit.

Veyent fracasar així
 son mal intent, als pochs dias
 deixá de cop sas porfias
 y marxar va dissidí.

Quan rápit sens perdre estona
 per marxar se disposava,
 un ángel se presentava
 devant d' ell, era la dona.

Diu que al véurela Satán,
 com si un llamp l' hagués passat
 va quedar anonadat,
 y ab lo cor rublert d' espant.

Y fou que 'l fatal arcángel
 ignorava que un jorn Deu
 al fer la dona, la feu
 á la semblansa d' un ángel.

Pero al poch al torná en sí,
 del espant, diu que digué
 á la dona ab foll dalé
 tremolós y ab frenesí:

¡Ángel! ¡hermosa creació
 del Etern! ¡óume si 't plau!
 y torna en mon cor la pau,
 y en mon cervell la rahó.

¡Oh, sí! com llampech seré
 ta hermosura m' ha ferit,
 y enamorat y rendit
 te demano un bes ¡mon bé!

Mes un bes fet ab l' ardor
 d' un cor que amor hi fá estada,
 fésmel donchs ¡ma bella aymada!
 y jo en pago 't daré 'l meu cor.

Mon cor, que ab ell obtindrás
 quan desitgi ton voler,
 y será tant ton poder
 que 'l mon si vols perderás.

Lo diable al ser aquí
 tot d' un plegat va callar:
 diuhen que ella va quedar
 no sabent que dessidí.

Mes á la fi va acceptarli
 (se diu si per ambició),
 tan sentida petició:
 y ell lo seu cor va donarli.

Y ab rialla maliciosa,
 veyent complert son intent,
 d' ella 's despedí, y al moment,
 ab volada portentosa.

A l' infinit va enlayrarse,
 y al mira 'l lluny, dalt l' espay,
 diu que presa d' un esglay
 de son afront va adonarse.

Y agafant ab cert furor
 del diable 'l cor encés,
 perque 'l mon no l' afrontés
 va amagársel dins son cor.

Perxó d' est jorn, esplicable
 s' ha fet, sens entrá en errors,
 que la dona té dos cors,
 un d' ángel y un de diable.

VICENS COTS SAMON.

Novas

Acaba avuy en lo folletí la bonica comedia *L' ocasió ja 'l lladre*, quina publicació comensá al número passat. En lo vinent se comensará lo gran drama, en cinch actes, *Mestre Jan ó l' honra del trevall*, obra que per son gran interés á d' esser rebuda ab gust per los cada dia més numerosos favoreixedors d' aquest setmanari.

A pesar de l' estensió de l' obra, quedará completada ab poquíssims números com tenim per costum en totas.

Quan ja haviam donat per llest lo famós assumpto relatiu al PLAGI de la comedia *La Suripanta*, vingué á sorprendrens una papeleta de citació en la qual lo Sr. Ferrer y Codina 'ns demandaba á conciliació per injuria, presentant al Jutjat l' article que ab lo títul de «Nostra Campanya,» varem publicar en lo número 168 de LO TEATRO REGIONAL.

Dit acte va celebrarse en la tarde del últim dimars devant del Sr. Jutje del districte del Hospital.

Lo Sr. Ferrer ha despertat tart del seu ensopiment, y ha donat una nova ensopegada.

L' article referent, no pot ni 's deu considerar com á una nota aislada, ell forma part d' un capdell, y si vol estirar un cap, s' haurá per precisió de devanar tota la troca.

Si l' assumpto arriba á majors, esperém tranquils lo fallo dels tribunals, ja qu' estém desitjosos de demostrar devant d' ells ab datos innumerables la prova evident de tot lo que havem dit d' aquest assumpto.

La qüestió ha sigut merament literaria, y en aquest sentit no existeixen injurias en lo que duyém escrit.

Si l' autor plagiari vol donar altre giro al tema que 's debat, es inútil sa tasca. La opinió pública ja sab ben bé á que atendrer.

Dimecres en lo teatro Liceo s' estrená la ópera del mestre Albeniz *Henry Clifford*. L' éxit sigué delirant.

Al número vinent se publicarà complerta tota la llista de las composicions rebudas pera 'l XV *Petit Concurs*. Aquestas son en gran número y lo temps ficat pera l' admissió finí ahir divendres, dia 10, tal com se anunciá en las Bases.

Pera la próxima setmana en lo teatro Romea s' anuncian los estrenos de las obras en un acte *Un bon partit, La majordona y Home á l' aygua*.

Ha comensat á Ripoll, la publicació del Aplech de poesias en forma de folletí, tal com anunciarem.

Ultimament s' han presentat en lo teatro Tivoli uns nens italians que son verdaderas notabilitats per lo bé que cantan y per la ingenuitat ab que representan diferents tipos.

La companyia Tomba continua en dit teatro desempenyant ab sa acostumada perfecció las obras que posa en escena.

Los joves escriptors Francesch Nogué (Mr. Eugon) y A. Pallejá, han acabat una comedia catalana en prosa que será presentada al Romea, quin títul es *Consell d' amich*, per la temporada vinenta, *L' un per l' altre ó los pescadors del Ter* original del Sr. Nogué que també será donada al mateix teatro.

Lo saynete de Vital Aza *La rebotica* estrenat ultimament á l' Eldorado es una obra bellíssima. D' argument sencill, té deguda naturalitat, servint de perfecte encaix al march presentat per una variada colecció de personatges arrencats tots ells del natural.

Opiném que n' hi haurá per dias.

Ahir degué celebrarse en lo teatro Novetats lo benefici del distingit actor y director D. Jaume Borrás, posantse en escena la gran obra d' espectacle *Las monjas de Sant Ayman* que ab grans aplausos ve representantse á diari.

La festa anyal dels Jochs Florals, se celebrá aquest any ab l' esplendides de costum en l' espayós Saló de Llotja, hermosament decorat.

Lo discurs presidencial del Sr. Domenech resultá un

brillantíssim trevall de doctrina catalanista que feu esclatar en repetits aplausos á la numerosa concurrencia. La lectura confiada al Dr. Blanch sigué objecte de merecuts elogis.

Guanyá la Flor Natural D. Claudi Planas y Font, qui nombrá reyna de la festa á la seva germana D.ª Elisa.

Obtingueren los altres premis los Srs. Nadal, Tell, Ruhira, Font, Bové, Nuviola, Serra, Matheu, Sans, Sampere, Serra y Glasca.

De las composicions premiadas que 's llegiren, sobressortiren per l' entusiasme que causaren al públich las de D.ª Dolors Moncerdá y D. Francesch Matheu.

Dimecres en lo teatro Principal va celebrarse l' benefici del eminent actor Vico, á qui l' públich aclamá donantli novas mostras del carinyo que 'n aquesta ciutat se li professa.

Al Circo Ecuestre, crida l' atenció de un modo extraordinari lo cego Cela, violinista, de quin instrument, treu imitacions de totes classes de sons y veus.

Cul de sach

Surtint del teatro.

—Noy quina cosa més grandiosa.

—¿T' ha agradat?

—Estupendo, colosal...

—No hi veig motiu per tant, l' obra es bonica, pero...

—No, si jo 'm refereixo al sombrero y mánigas de la que tenia al devant... es l' únich qu' hi vist.

FRASE EN ACCIÓ

Lo mal viatge

Enigmas

Xarada

La *primera* tres girada
 ópera es molt celebrada.
 La *segona* es molt usada
 per la dona qu' es casada.
 L' aucell en sa temporada
tres quart alguna vegada.
 Y lo tot de la xarada
 flor sol ser molt estimada.

P. ROVELLAT.

Tarjeta

D.ª RITETA N. DAN

OLOT

Formar ab aquestas lletres lo títul d' una comedia catalana.

CINTO BARCONS.

Las solucions en lo próxim número

* *

Solucions dels insertats en lo número 169

XARADA.—Sa-ra-ga-ta.

Correspondencia al número próxim.